

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Please cite the original version: Kaj Ahlsved : Från aha till åhå. Österbottens tidning, 18.3.2018.

Kaj Ahlsved

Från aha till åhå

I en kolumn [förra veckan \(ÖT 11.3\)](#) skrev [Pauliina Holmqvist](#) intressant om livets åhå-upplevelser. Kolumnen slog an en nostalgisk sträng i mig som lätt kommer i gungning på våren.

När detta skrivs har årets nior just gjort sina första studieval och ansökningstiden till högskolorna har inletts. Många ungdomar har nu tagit det rätta beslutet, alternativt ett beslut man av olika orsak ännu kan komma att omvärdera.

Trots att jag har jobbat med musik i snart 15 års tid undrar jag om jag någonsin beslutade mig för att jobba med just det.

Visst beslöt jag mig för att söka till utbildningar men livet har format sig genom att jag hamnat in i olika "aha-situationer" som jag först nu när jag närmar mig 40-strecket inser att har varit av stor betydelse för de mer eller mindre intuitiva beslut jag tog.

Först nu inser jag med ett stort "åhå" hur viktiga vissa situationer kom att bli för var och vad man är idag.

I min familj har musiken alltid varit mer eller mindre närvarande. Föräldrarna hade stor inverkan på det första instrumentvalet (tack mamma och pappa!) men i högstadiet packade jag ner fiolen, något jag i dag ångrar (förstås!).

En uppmärksam och skicklig musiklejare i Oxhamns skola la en dag en Landolagitar i min famn (tack Brita!) och plötsligt harvade jag ackord betydligt bättre än jag tecknade. I lågstadiet hade jag nämligen drömt om att bli serietecknare. Lärare – ånej – det kunde jag aldrig tänka mig att bli.

Efter högstadiet blev det musiklinjen vid EFÖ i Vasa. Där introducerade "Bona" Sandström mig till den klassiska gitarren. Vid samma tider förirrade jag mig in på en konsert i Runebergssalen där Per Skareng var solist i "Concierto de Aranjuez" med Jakobstads Orkester.

Wow – vilken upplevelse! Kan man spela gitarr på det där sättet också? Både "Bona" och Per Skareng blev sedermera både mina lärare och kolleger vid Musikhuset i Jakobstad. Jo, lärare blev jag ju också av bara farten – åhå!

I något skede fick jag höra att det fanns något som hette musikvetenskap och att man kunde studera det i Åbo. Jag hade nog ingen aning vad jag gav mig in på och det var minst sagt kämpigt innan jag som musiker blev du med det vetenskapliga.

När jag den första hösten satt och pustade och flåsade på grund- och metodkurser kunde jag inte i min vildaste fantasi tänka mig att bli doktor i musikvetenskap.

Nej, de där bleka forskarna som satt inlåsta och läste dagarna i ända och som endast släpptes ut när de skulle undervisa fnissade man ju lite åt som gulnäbb.

Jag var faktiskt fem före att ge upp men räddades av en alldeles fantastisk kurs om musikens mörka sidor (tack Bruce!). Sakta men säkert föll myntet ner och musikvetenskapliga aha-upplevelser uppenbarade sig. Åhå, 10 år senare disputerade man.

Det är onödigt att ångra något men vägen har förstås varit betydligt krokigare än de raka streck som jag nu kan dra mellan mina aha-upplevelser. Krokarna och misstag lär man sig av.

Det enda som grämer mig – och säkert många andra som studerat i “vuxen” ålder – är att jag hade fått betydligt mer ut av mina studier om jag ens hade haft en bråkdel av de erfarenheter jag har i dag.

När man idag som lärare och förälder kanske beklagar sig över att “dagens ungdom” endera verkar viljelösa eller har dålig koll på läget borde man kanske först rannsaka sig själv.

Åhå, hur lite visste man väl inte själv om livet när man gjorde sina val? Jag har i alla fall lärt mig att man aldrig ska säga aldrig och alltid göra sitt bästa av det man väl beslutar sig för att ta sig an.